

ADOLF HITLER

Elsket leder

ADOLF HITLER

Elsket leder

**Otte artikler om Hitler
og
Syv digte af Hitler
Kompilet fra
NS OPFORDRING TIL AT KÆMPE
1990-1994**

**NSDAP/AO
Postboks 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.info & www.nsdapao.org**

Indholdsfortegnelse

Introduktion

Artikler om Adolf Hitler

Hvem var Adolf Hitler?

Pilgrimsrejse

Julehistorie

Den 20. april

Adolf Hitler: leder af selvopofrelse

Begyndelsen

Adolf Hitler i verdenskrigen

En tilståelse

Digte af Adolf Hitler

Tænk over det!

Kammeraten

Det var i krattet i Artois-skoven.

Stille heltemod

Waldehren-kirkegården i Pasewalk

På radiovagt

"Blå hvid og sort og hvid rød"

Introduktion

Adolf Hitler var helt sikkert den mest elskede leder af nogen nation!

Denne kærlighed gjorde ham så succesfuld. Denne succes gjorde ham så frygtet af fjenden. Det er på grund af denne frygt, at hans modstander har bagtalt ham år efter år, årti efter årti.

Kærlighed kan ikke besejres af had. Sandheden kan ikke udslettes af løgne. Godhed kan ikke ødelægges af ondskab.

En dag vil tidevandet vende...

Gerhard Lauck
Oktober 1999 (110)

Hvem var Adolf Hitler?

af Michael Storm

Vores Fører Adolf Hitler var en højt begavet mand. Han mestrede mange ekstremt krævende opgaver, bl.a. som krigsherre, politisk leder og grundlægger, for blot at nævne nogle få. Efter min mening var den rolle, der fik mest opmærksomhed, krigsherren, ikke den *sande* Hitler; selv om han udførte denne opgave med al sin magt, var det stadig ikke hans *sande* kald (f.eks. indtil 1943 nægtede han at omstille økonomien til total krig - Tyskland havde ikke engang en krigs- og oprustningsplan indtil da, et tegn på, at krigen var blevet påtvunget os - og det var først i 1944, at kvinder blev indkaldt til oprustningstjeneste, fordi han til det sidste havde håbet, at han kunne afslutte krigen uden at miste sit livsværk).

Han var helt sikkert en strålende politisk leder og en dynamisk statsmand, men for ham var det næsten kun det ydre, som endnu ikke tilfredsstillede ham fuldt ud. Endelig blev han efter vinterkrisen på Østfronten helt henvist til rollen som øverstbefalende, som Føreren blev tvunget til at påtage sig.

Adolf Hitlers indre natur, som han bevarede hele sit liv, var en skabers. Det er hensigten med denne artikel på hans fødselsdag at tage fat på dette aspekt. I modsætning til det negative billede, som de jødiske medier gav vores elskede leder, var han i virkeligheden den mest positive og konstruktive leder i menneskehedens historie.

Som teenager drømte han om at blive kunstner, og det lykkedes ham endda at tjene en beskednen sum penge som freelancekunstner. (Se bogen *Adolf Hitler, The Unknown Artist*, #082 i vores engelske bogliste). Det var først, da han søgte ind på kunsthøjskolen i Wien, at han opdagede sin *sande* mission; skolen afviste hans ansøgning, men sagde, at hans fremtid lå inden for arkitektur, og at han skulle søge ind der. Men selv om han havde evnerne, havde han ikke studentereksamen til at blive arkitekt, da han havde forladt skolen kort efter sin fars død.

Men hele sit liv forblev Adolf Hitler en kunstner, der designede huse, stadioner, broer og endda tegnede hele byer om. Hver eneste af disse kreationer bærer præg af hans *sande* jeg. Senere var det Albert Speers opgave som chefarkitekt for Førerens Rige at realisere ideer, skitser, tegninger og modeller.

Overalt i Tyskland skød storslåede bygninger op, præcis som Føreren havde drømt om. Hans byggeprogram varede fra 1933 til 1943! Men Tyskland havde ikke nok arbejdskraft og råmaterialer til at færdiggøre bare en brøkdel af de planlagte projekter i løbet af disse 10 år. Tysklands oprustning tvang derefter byggeprogrammet til at blive indstillet i 1944. I 1938 havde Frankrig stadig brugt flere penge på oprustning end det tyske rige! I 1939 blev der brugt flere penge på RAF i Storbritannien, end Hermann Göring brugte på det tyske Luftwaffe, og i 1940 havde Frankrig dobbelt så mange moderne kampvogne som Tyskland! Og disse to "fredselskende" demokratier var de *svageste* i den allierede koalition, der omringede vores fædreland i den mest uhyrlige krig, menneskeheden

nogensinde har set. Alligevel tog det dem - USA, USSR, Storbritannien osv. - hele seks år at besejre lille Tyskland.

Det er klart, at opførelsen af motorveje og bygninger samt byforskønnelse i almindelighed havde meget høj prioritet for Føreren. Men selv disse gigantiske projekter giver ikke en tilstrækkelig demonstration af Førerens indre natur - den var meget større end det!

Da Adolf Hitler blev det 7. medlem af partiet som en ukendt person, begyndte han straks en kampagne, der forvandlede et obskurt udbryderparti til en altomfattende bevægelse, som vi på imponerende vis kan se i Leni Riefenstahls film "*Viljens triumf*". Intet af dette kunne være sket uden Førerens indre drivkraft. At gøre partiet til en ægte bevægelse var ikke nogen let opgave, især fordi man hele tiden skulle modstå stærke fjender. Da partiets politiske gren til sidst talte millioner af medlemmer, grundlagde Føreren flere underorganisationer, så hvert enkelt medlem kunne finde en opgave efter eget forsyn. De mest kendte grupper var SS, SA og HJ. Men der fandtes snesevis af andre, meget større organisationer, som støttede arbejdere, bønder, studerende osv. Deres medlemstal overgik selv SA's to millioner. Førerens geni vidste, at folk måtte forenes for den nationale sag, og alt dette forenede og forbandt folk, som de aldrig før eller siden har været forenet.

Ikke alene grundlagde Føreren den mest altomfattende bevægelse i verdenshistorien - under de værst tænkelige forhold - men han skabte også den stærkeste økonomi i Europa. Da Føreren tog magten den 30. januar 1933, var den tyske økonomi udbrændt, et ulmende vrag. Arbejdsløsheden var på 25 %, Reichsmark var værdiløs, international handel var blevet umuliggjort af verdensdepressionen, og Storbritannien nægtede at give Tyskland adgang til verdensmarkedet. Selv toldunionen med Østrig var blevet forbudt af den skammelige Versailles-traktat. Kort sagt var Tyskland ludfattigt og omgivet af en mur af protektionisme fra fjendtlige nationer. Tyskland skulle forblive en økonomisk slave til evig tid. For at føje spot til skade erklærede verdensjødedommen - med base i New York City - krig mod Nazityskland (marts 1933!). Den opfordrede til en verdensomspændende boykot af Tyskland og udnyttede hele den jødiske finansielle magt og alle dens politiske forbindelser over hele kloden.

Lederen var dog ikke imponeret over den tilsyneladende håbløse opgave, han stod over for. Uden tøven overtog han ledelsen af en rodløs stat og påbegyndte den herkuliske opgave med at opbygge en ny nationaløkonomi. Med en utrolig hastighed forvandlede Føreren Weimarrepublikkens sygelige økonomi til en vital, stærk og dynamisk økonomi. Millioner af mænd kunne arbejde igen, og familier kunne endelig starte på en frisk.

En sand syndflod af håb gennemsyrede hver eneste fabrik. I 1938 var Tyskland endelig den førende økonomiske magt i Europa - og dermed Englands og Frankrigs mest forhadte fjende. Nu var der endda mangel på arbejdskraft i Tyskland, så selv italienere, franskmænd og polakker kom til Riget for at brødføde deres familier derhjemme!

Desværre for verdensfreden var det kun det nationalsocialistiske Tyskland, der slap fri af den jødiske verdensdepressions kløer. USA var stadig i sit greb den 7. december 1941, og England kunne aldrig frigøre sig fra det. Krigen blev kun muliggjort af Halle fra USA og streng rationering, og efter krigen sank England tilbage i sin førkrigsdepression - og imperiet var også væk.

Hvor enorme Adolf Hitlers bedrifter end var - fornyelsen af byerne, partiet, økonomien, etableringen af en (ægte!) velfærdsstat - så var de ikke engang kronen på værket i

Førerens liv. I 1930'erne forsikrede den største tyske statsmand gentagne gange udenlandske regeringschefer om, at nationalsocialismen ikke var en eksportideologi (som den jødiske bolsjevisme), der invaderede alle lande for at erobre dem til en marxistisk superstat. Den nationalsocialistiske revolution var tysk, og de andre degenererede plutokratiske demokratier havde intet at frygte. Men de var bange! De var ikke bange, fordi de antog, at Hitler ville komme efter dem, nej, de var bange, fordi det var muligt, at Hitlers arbejde kunne finde efterlignere i andre lande. Derfor var de nødt til at smadre det blomstrende Tyskland så hurtigt som muligt, før verden indså, hvor gavnlig nationalsocialismen er!

Jødernes had til den genopståede ariske renhed kulminerede i en verdenskrig, hvor det frie Tyskland måtte kæmpe mod den internationale jødedoms marionetter. Men selv da krigen var på sit højeste, selv da Tysklands fjenders overlegenhed blev stadig tydeligere, strømmede hundredtusinder stadig til det nationalsocialistiske banner for at kæmpe, ikke kun for Tyskland, men for en ny, sund og retfærdig verdensorden. Deres mål var at etablere et forenet arisk Europa.

Først tænkte Hitler ikke så meget over det. Han ville bare have, at Tyskland skulle kunne leve i fred. Men så blev det klart, at krigen ikke kunne inddæmmes, det blev klart, at den kun kunne vindes, hvis de ariske folkeslag stod sammen mod den jødiske verdensfjende. Lille Tyskland ville have været den drivende kraft i et arisk Europa fra Lissabon til Moskva. Ellers ville det blive en brik i spillet for Wall Street-jøderne i USA og de bolsjevikiske jøder i Sovjetunionen, hvilket det er forblevet den dag i dag.

General Leon Degrelle førte sine belgiske Waffen SS-tropper til Østfronten. De kæmpede for Belgiens plads i et pan-arisk Europa. Corneliu Codreanu stod klar med sin rumænske "Jerngarde", mens Spanien sendte den "Blå Division", der bestod af frivillige, for at bekæmpe kommunismen.

Leon Degrelle, som har boet i Spanien, siden han blev dømt til døden i Belgien, var højt værdsat af Hitler. I 1945 sagde han endda, at hvis han fik en søn, ville han have en som Leon Degrelle!

Ved krigens slutning havde Føreren endelig skabt en pan-arisk bevægelse, der talte hundredtusinder, som ikke bare støttede bevægelsen, men kæmpede for den og gav deres blod for den store nationalsocialistiske idé, selv i krigens håbløse sidste timer. Führerbunkeren i Berlin blev forsvaret af de sidste udenlandske frivillige fra Waffen-SS. Waffen-SS-frivillige. Den utrolige bedrift at forene Europa, som altid havde været splittet, mod kommunismen var Hitlers kronede succes. I dag har drømmen om en naturlig, ikke-kapitalistisk, sund arisk verdensorden tilhængere over hele verden, som nu tæller millioner.

Adolf Hitler var utvivlsomt den største af alle ledere. Hans koncept om verdensfred og verdensretfærdighed baseret på en arisk nationalsocialistisk orden er en arv til os. Alle hvide må endelig se sig selv som et broderskab, forsvare gaverne fra deres kollektive geni, deres arbejde og deres racemæssige overlegenhed mod den sorte pest, der ruller ind fra Afrika og hærger verden, mod marionetmestrene, der sidder i Israel, i Wall Street, i Bonn og holder den fred, hvormed de hvide folkeslag skal kvæles.

Den 20. april er fødselsdagen for vores elskede Fører Adolf Hitler. Mens alle sympatisører, tilhængere og aktivister fejrer dagen, skal du spørge dig selv: *"Hvad kan jeg gøre for at hjælpe med at fuldføre Førerens vigtige arbejde? Hvad kan jeg gøre for at sikre de ariske racers overlevelse i denne fjendtlige, korrupte verden?"*

Til minde om vores faldne Fører Adolf Hitlers drøm om en forenet arisk race. - Heil Hitler!

Pilgrimsrejse

fra Katti

"I dag betragter jeg det som en heldig skæbne, at skæbnen valgte Braunau am Inn som mit fødested. Denne lille by ligger trods alt på grænsen til de to tyske stater, hvis genforening i det mindste for os yngre mennesker synes at være et livsværk, der skal udføres med alle nødvendige midler!"

Adolf Hitler, *MEIN KAMPF*, bind 1, kapitel 1

Jeg begyndte at mærke de tusindvis af kilometer og tre dages rejse med fly, færge og tog fra Chicago, da mit tog kørte fra Salzburg gennem et grønt landskab med sølvfarvede floder, der var flettet sammen med honningkagehuse. Sorte og grå skyer hang lavt over de oprindelige bjerge og skiftevis afslørede og skjulte deres takkede tinder - et vidunderligt, dramatisk og evigt foranderligt panorama over Oberösterreich. Men jeg var mere træt end glad og længtes efter en varm seng på en venlig kro.

Min udmattelse forsvandt, og et adrenalinsus fyldte mine stofskiftebatterier op, da toget standsede ved det næste stop, som hed "Braunau am Inn". Selvom jeg havde planlagt at ankomme til denne middelalderby i flere måneder, var det virkelig spændende at se navnet på stationen for første gang fra togvinduet. Jeg havde klareret det! Jeg var der virkelig! Med rygsækken på gik jeg gennem et koldt regnvejr et par kilometer fra stationen til den øde Linzer Straße, hvor jeg opsøgte Maybräu Gasthof. Jeg var heldig. Værtinden fortalte mig, at alle de andre steder i Braunau og et par kilometer derfra allerede var booket, og at mange af dem havde været det i månedsvis. "Det overrasker mig ikke," sagde jeg i al hemmelighed, og hun smilede. "Hele verden er her i denne måned." "Hvad?" Jeg manglede ord. "Bare vent og se. Du får se!" Og så lod hun mig være alene i mit hyggelige lille værelse for at tænke over sin gåde.

Jeg vågnede ved daggry til en morgen, der stadig var fugtig efter gårsdagens regnbyger. Men byen summede af aktivitet, og jeg undrede mig over den vidunderlige og harmoniske blanding af moderne butikker og huse med traditionel arkitektur og gader fra tidligere århundreder. Jeg gik videre til enden af Linzer Straße, som førte ind til en livlig middelalderlig markedsplads. I den sydlige ende stod Salzburg-porten, en massiv buegang, som bevogtede den oprindelige indgang til Braunau for 500 år siden. Fra den anden side krydser vejbroen en lille biflod til Inn. Omkring 150 meter fra porten ligger en stor, enkel hvid bygning, som nu er beboet af lejere. Det var på grund af denne faktisk uanselige bygning i en ukendt østrigsk by, at jeg var kommet fra den anden side af jorden for at besøge den. For her, i dette ene hus i Salzburgs forstæder, blev verdens største søn født, og jeg var rejst hertil for at fejre hans 100-års fødselsdag.

Men jeg var ikke alene, da jeg dagen efter fik at vide, at regulære enheder og specialtropper fra den østrigske hær pludselig havde besat hele Braunau am Inn. Transportruten over broen til den tyske grænse var afskåret, og folk, der kom ind i byen, skulle fremvise en etableringsattest. En militærhelikopter fløj sine runder, mens dusinvis af pansrede troppetransportvogne kørte hen over markedspladsen. I scener, der mindede

om Hollywood-propagandafilm fra 1940'erne, spankulerede soldater med maskinpistoler rundt blandt forvirrede beboere, og figurer i hjelme, komplet med pistolbevæbnede officerer, tog opstilling ved vagtposterne. Overalt i byen var der plakater, som i umiskendelige toner proklamerede, at Braunau var i undtagelsestilstand. Alle former for offentlige demonstrationer - advarede regeringsbannerne - var strengt forbudt fra onsdag kl. 14.00 til fredag kl. 09.00. At tale højt til mere end to personer, at samles på gaden eller holde vagt på fortovet, at uddele løbesedler, at råbe slagord og selv "mistænkeligt klædte" personer var grund til øjeblikkelig anholdelse og retsforfølgelse i henhold til Østrigs "antinazistiske" lovgivning.

De selvtilfredse tilhængere af demokratiet opførte sig som deres egne onde karikaturer af "totalitære fascister". Men lige før deres ankomst blev byen oversvømmet af "outsidere" fra hele Europa og Amerika, og endda Australien, Sydafrika og Orienten. Fattige Braunau svulmede op med besøgende, og atmosfæren blev mere og mere tung på grund af den anspændte ventetid. Der gik rygter overalt. Det rygtedes, at varulvekommandoer ville hejse et hagekorsflag over Salzburgporten ved midnat. Man mente, at jødiske snigmordere strejfede rundt i gaderne om natten. Terrorister fra Milano skulle sætte ild til Simon Wiesenthals portræt foran borgmesterens hus. Offentlighedens bekymring blev ikke mindre, da regeringstropperne satte en vejspærring op gennem Salzburg-porten og dermed afgrænsede den gamle forstad med dens forbudte zone. Gennem buegangen kunne jeg se gaden på den anden side, uhyggelig på grund af dens påtvungne tomhed.

Sidst på aftenen var markedspladsen stort set øde, og kun soldaterne var stadig på deres poster. Til gengæld var alle pubber og restauranter fyldt med feststemte mennesker. Kort før midnat begyndte der at ske ting og sager. På Gann Hotel, ikke langt fra Salzburger Tor med sin barrikade, var der nogen, der bestilte flasker af husets bedste champagne, og der blev skålet og ønsket fødselsdag. I Ratskeller på min Maybräu-kro rejste en ung mand omgivet af Münchens universitetsstuderende sig ved bordet ved siden af mig, løftede sin højre arm i en forbudt hilsen og råbte af fuld hals: *"For det stortyske rige, Sieg Heil! Sieg Heil! Sieg Heil!"*. Ingen generede ham eller hans ledsagere.

Da jeg var alene, blev min fejring en ret stille affære. Jeg gik hen til den nærliggende tomme markedsplads og satte mig på en bænk under det store landsbyur. Jeg kiggede op på himlen. Skyerne, der havde dækket det meste af Centraleuropa i ugevis, var ved at lette, og stjernerne, der nu var synlige, dansede ubarmhjertigt mod deres skæbnesvangre positioner, mens de metalliske lunger fra det uhyggelige ur tungt proklamerede midnat. At være på dette sted i dette øjeblik - der er ingen ord for det. Da det sidste slag ekkoede ud i evigheden, trykkede jeg på play-knappen på min lille kassetteafspiller. Badenweiler, hans yndlingsmarch, dunkede i mine hovedtelefoner.

Næste morgen var markedspladsen fyldt med en masse forventningsfulde mennesker. De så alle ud til at vente, vente - men på hvad? På hvem? Det var, som om han selv ville dukke op hvert øjeblik, sandsynligvis stående oprejst i en stor, sort Mercedes. Måske forventede de noget i den retning. Den levende ånd, den følelsesmæssigt håndgribelige tilstedeværelse af en mand, som fyre år efter sin fysiske død henleder verdens opmærksomhed på sit fødested, blev mere intens og åbenbarede sig mere kraftfuldt.

Omkring middagstid dukkede en gruppe italienske fascister på mystisk vis op midt i folkemængden. En af dem begyndte at tale - på trods af embedsmændenes overvældende tilstedeværelse. *"Vi bringer fødselsdagshilsner til den hvide races største helt! Han lever*

for evigt i sine blodsbrødres og -søstres hjerter og sind! Intet jødisk tyranni!" - Soldaterne styrtede frem mod ham og hans kammerater, men ikke før de kunne gøre honnør for de forbløffede tilskuere. Nogle i mængden vovede endda at hilse tilbage. Andre klappede, og nogle få begyndte endda at synge den gamle SA-sang "Brothers in Collieries and Pits", tydeligvis som et vittigt svar på italienernes korte tale om "blodsbrødre". Politiet tog endda disse respondenter i forvaring, hvilket er et stort indgreb i denne del af verden.

Min egen lille fejring fandt sted bag denne tumult på grunden ved sognekirken til den smukke katedral fra det 15. århundrede, Stephansdom. Først gik jeg ned til det tilstødende underjordiske mindesmærke for krigens ofre, et offentligt epitafium indgraveret på væggene med navnene på dem, der døde i Braunau. I midten af rummet ligger en symbolsk soldat og sover i heldedøden. På den nordlige væg er der en æresliste over de krigere, der døde i Stalingrad. Her lagde jeg en buket blomster med inskriptionen "Og alligevel sejrede du!". Da jeg gik op ad trappen udenfor, kom jeg forbi sognekirken, hvor jeg lagde en blomstrende stedsegrøn krans med hans portræt midt på alteret og tændte det øverste offerlys.

Mens jeg reflekterede over kirkebænken, bemærkede jeg, at en gammel kvinde kom ind og lagde mærke til min krans med billedet lige ved alteret. Selv om hun tydeligvis blev ramt af sin opdagelse, lod hun kransen ligge. Andre mennesker kom ind og så den med åbenlys forundring, men lod den stå urørt.

Jeg gik om bag katedralen for at se den gamle døbefont, hvor spædbarnet blev døbt, og vendte derefter tilbage til det skarpe sollys på den overfyldte markedsplads. Disse enkle og stille begivenheder kan ikke i deres afslørende rigdom formidle den dybt bevægende natur og den dybe følelsesmæssige oplevelse af den dag af alle dage, helt sikkert den mest indre inspirerende dag i mit liv. Indtil den dag i april havde jeg i høj grad tvivlet på vores muligheder for succes. Denne umådelige katastrofe - at tabe Anden Verdenskrig - syntes uigenkaldelig. Siden den sørgelige afslutning på denne katastrofe for jordens civilisation har bevægelsen kæmpet sig frem, er faldet og er begyndt at kæmpe sig frem igen i en tid, hvor ondskabens hypnotiserende kræfter synes uovervindelige.

Men den 20. april, på 100-årsdagen for hans fødsel, på hans hellige fødested, gik den uforudsete erkendelse op for mig, skridt for skridt, at jeg havde været snæversynet ved at begrænse min forståelse af bevægelsens udvikling og fremgang inden for min egen beskedne tidsramme. Hans idé er et EVIGT koncept. De historiske konsekvenser, han satte i gang, er en bølge af begivenheder, der vil få et uudholdeligt momentum gennem årene og ind i en fjern fremtid. Vores bevægelse er anvendelsen af naturens love på menneskelige sfærer, og naturen er almægtig. Den kan til tider være frastødende, og dens kræfter opbygges i fortvivlelse for senere at bryde frem, måske mere voldsomt end nogensinde.

Efter at myndighederne fjernede afspærringerne til hans hus den 21. april, strømmede folk til som muslimer omkring den hellige sten i Mekka. Jeg var blandt mange fremmede, men vi følte pludselig et bånd til hinanden, vi brødre og søstre af hagekorset, og at være sammen på dette ærværdige sted var som en hjemkomst. Hans ånd omsluttede os alle, gjorde os til hans kammerater og fyldte os med tillid til fremtiden. Alene det faktum, at vi alle var kommet fra hele verden til dette sted på dette særlige tidspunkt i en fjendtlig verden, var bevis nok på, at ideen stadig var i live! Det var, som han sagde i filmen "Triumph of the Will" - "vores hjerters befaling", der bragte os sammen. Vi følte en unik

stolthed over at vide, at fremtidige generationer vil misunde os, os, der samledes her i dette unikke øjeblik for at tænde et fødselsdagslys omgivet af en stor nat af uvidenhed og ondskab. Fra denne flamme vil der udgå både et fyrtårn til at oplyse vores blodsbeslægtede og en ild til at brænde vores efterkommeres forurenere.

Jeg var kommet til Braunau for at tilbyde ham de sølle festligheder, jeg havde, til ære for hans minde. Men han gav mig en større gave end livet - en fornyet, urokkelig tro på vores uundgåelige og absolutte sejr. Heil Hitler! Tusindvis af gange Heil Hitler!

Julehistorie

Det kan være svært for os at forstå, hvor glad Adolf Hitler var for sit folk, selv i de første år af hans kamp til fordel for folket. En afslørende indikation af den sande hengivenhed, der omgav ham lige fra begyndelsen, er bevaret af partiets officielle biograf, Heinrich Hoffmann, som mindedes en indsigtfuld hændelse, der fandt sted i München kort før jul 1923. Lidt over en måned tidligere var 16 kammerater blevet skudt foran Feldherrnhalle. Bevægelsen var blevet knust af kupforsøget den 9. november; dens medlemmer var døde, i skjul eller, som Føreren, fængslet. Med håbets gnist slukket, druknet i blod, sank efterkrigstidens Tyskland tilbage i den grå fortvivlelse af socialt kaos, økonomisk ruin og kulturelt forfald. Dette var nu rammen om den scene, Hoffmann fortæller om den mørke december for 68 år siden ...

"Kunstnerne i Hitler-bevægelsen planlagde at fejre jul på Blüte Cafe i Blütestraße med *et tableau vivant* med påskriften *Adolf Hitler i forvaring*.

"Jeg fik til opgave at finde en passende dobbeltgænger til Hitler. Tilfældigvis stødte jeg på en mand, som havde en slående lighed med ham. Jeg spurgte ham, om han ville deltage i dette *tableau vivant*, og det sagde han ja til.

"Den store sal på Blüte Café var fyldt med mennesker. Der blev helt stille, da tæppet gik op og afslørede en fængselscelle på den halvmørke scene. Bag det lille sprossede vindue kunne man se faldende snefnug. En mand sad ved et lille bord med ryggen til publikum. Et usynligt mandskor sang *Stille nat, hellige nat*.

"Da spændingen fra den sidste tone forsvandt, kom en lille engel ind i cellen med et tændt juletræ, som venligt blev lagt på den ensomme mands bord.

"Langsomt vendte 'Hitler' sig om, indtil han så publikum i øjnene. Mange troede, at det faktisk var Hitler selv, og der gik et hulk gennem salen.

"Lyset blev tændt, og jeg så folk omkring mig med våde øjne og hurtigt forsvundne lommetørklæder."

Kilde: *Hitler var min ven* af Heinrich Hoffmann, Burke Co, London.

Den 20. april

fra Lieselotte

Nationalsocialister over hele verden fejrer deres leder Adolf Hitlers fødselsdag i dag.

Lederen, som i lyset af forræderiet i 1918 skabte et verdenssyn, en bevægelse, som millioner tilhørte. Vi mindes en leder, som rev Tyskland ud af sumpen af international forbrødring og genskabte det tyske folks nationale bevidsthed. Vi mindes den leder, som under det knaldrøde hagekorsflag førte Europas ariske folk mod de jødisk-bolsjevikisk kontrollerede asiatiske horder, som kæmpede mod den internationale jødiske parasit på nationerne, og som til sidst blev offer for en international sammensværgelse af jøder, kapitalister og bolsjevister.

Adolf Hitler, lederen af det nationalsocialistiske Tyskland, lederen af den ariske verden, er død. Han er faldet i kampen mod den jødisk-bolsjevikiske verdensfjende. Hans krop hviler i Rigs-kancelliet, hvor han ledte det tyske folks skæbne i tolv år, hvor han stod op mod fjenden indtil det allersidste sekund. Adolf Hitler trådte ikke tilbage, og han kapitulerede heller ikke, men han trådte ind i Valhalla som det tyske folks leder. Føreren lig kunne ikke holdes op mod den besættende pøbel, der var opildnet af jøderne. Føreren blev således skånet for det, der blev gjort mod det italienske folks Duce af jøderne, der blev frataget deres menneskelige maske.

Rigs-kancelliet blev sprængt i luften, Berghof blev vandaliseret, og partikongresområdet i Nürnberg blev demonteret. Alle monumenter blev ødelagt, gader blev omdøbt, partikontorer blev konfiskeret, flag og faner, uniformer, udstyr og bøger blev brændt. Hver en sten blev vendt for at udrydde alt, hvad der mindede om Adolf Hitler, om det tredje tyske rige, om dets storhed og pragt, med en enestående præcision.

Nu, hvor alt, hvad der engang havde gjort vores folk stort og stærkt, var blevet revet ned, ødelagt og udslettet under en international forbryderbandes regime, mente man, at tiden var inde til at gøre det tyske folk til håndlangere for denne forbryderiske race for evigt.

Hvis denne bande af parasitter og bøller, der er tæt sammenflettet af blodsbånd, tror, at de ved at ødelægge en bevægelses materielle værdier og emblemer, ved at massakrere dens ledere, har udslettet den en gang for alle, så lad det være sagt til disse internationale bøller: Det tyske folk vil hellere gå til grunde end uden kamp underkaste sig slaveriet af en mindreværdig race, der er kommet til magten gennem spekulation, krigsliderlighed og folkemord!

NSDAP kapitulerede ikke og vil ikke kapitulere i sin konfrontation med den internationale jødedom! Det, der skete den 8. maj 1945, var et militært-bureaukratisk fjolleri, som den daværende militære ledelse måtte underkaste sig under presset fra besættelses-pøblen, der havde infiltreret vores land gennem forræderi i egne rækker. Vi er slet ikke interesserede i, hvad og hvordan tingene blev forhandlet på plads den 8. maj 1945. Vi skal ikke her beskæftige os med spørgsmål om folkeret og internationale konventioner, som alligevel kun eksisterer på papiret eller i bedste fald fortolkes i den form, der er mest gunstig for sejrherren, men vi skal kæmpe frit for vores land, vi skal rense vores land for udenlandsk indflydelse, vi skal beskytte vores folk mod blodbaseret

nedbrydning. Vi må eliminere indflydelsen fra jødiske faktorer, og sidst, men ikke mindst, har vi den hellige pligt at udføre den ærefulde opgave at stille den race til regnskab, som to gange har kastet verden ud i krig. Millioner og atter millioner af mænd, kvinder og børn er to gange på 25 år blevet ofre for en ukultiveret races hævngherrighed, profitbegær og verdensherredømme.

Den samme kriminelle race vil ikke tøve med at starte en tredje verdenskrig, hvis dens planer om verdensherredømme bringes i fare, og dermed endnu en gang udsætte millioner af mennesker for ubeskrivelig elendighed. Vi bekender os derfor helt åbent: Vores mål er at forhindre en sådan katastrofe - med alle midler.

Hvad angår den endelige løsning på det jødiske spørgsmål i Det Tredje Rige, behøver jeg blot at se på massen af spekulationer, svindlere og medlemmer af underverdenen for at indse, at der slet ikke var nogen endelig løsning på det jødiske spørgsmål. Pensionisternes pilgrimsfærd og de jødiske kolonier i USA, Europa og Sydamerika er levende eksempler på den ikke-eksisterende endelige løsning. I denne sammenhæng behøver vi ikke at bekymre os om at finde sandheden eller endda føre en "faktuel diskussion". Med hvilket formål? For at gøre nogle verdensfjerne moralister en tjeneste - det ved Gud, at vi ikke har tid til.

Der er vidner på, at ingen jøder blev gasset i Det Tredje Rige. Der er dog ikke noget pålideligt materiale, der beviser det modsatte. Rapporter fra Internationalt Røde Kors bekræfter også udsagnene om den humane behandling af jøderne. Men at tro, at vi kunne falde for en sådan fejl igen, ville betyde, at vi nationalsocialister faktisk er ulærige.

Nu vil vores modstandere angribe verden - som de gjorde for 40 år siden - med en strøm af demokratiske fraser om medmenneskelighed, humanitet og storsind og udbasunere deres moralistiske slogans. Jeg spørger disse modstandere: Hvor var jeres menneskelighed, da I forvandlede det blomstrende europæiske kulturlandskab til en bunke ruiner? Hvor var jeres menneskelighed, da millioner af mennesker i Østen blev brutalt massakreret af undermenneskelige horder? I Vesten døde vores kvinder og børn i et haglvejr af brand- og fosforbomber. Hundredtusinder af partikammerater blev myrdet efter 1945, andre blev deporteret, fordømt eller gjort til krøblinge. Var det et udtryk for din moral?

Utallige europæere måtte gennemgå samme prøvelse, fordi de som patrioter og bevidste europæere havde deltaget i kampen mod den jødisk-bolsjeviske verdensfjende. Alene 300.000 italienere og 150.000 franskmænd blev massakreret af den jødisk opildnede pøbel. Utallige bærer stadig mærker af deres mishandling på kroppen i dag.

Det bliver interessant at se, hvordan de internationale apostle for nationernes broderskab vil forsvare sig over for disse kolossale forbrydelser, når de bliver stillet til regnskab. Uanset hvilke fraser og løgne de demokratiske statsmænd vil forsøge at bruge for at tale sig ud af det, vil de og den race, der støtter dem, ikke undslippe deres skæbne!

De berørte kan være sikre på, at dette ikke bare er en frase. Det lykkedes måske for den internationale jødedom at beruse sig med blodet fra de udadtil besejrede folk, men det lykkedes ikke at få nationalsocialismens intellektuelle bygningsværk til at bryde sammen. Føreren kan være faldet i kamp, og alle bevægelsens ideologiske skrifter kan - som alt andet - være blevet brændt og forbudt. Men nationalsocialismen er rodfæstet i den dybeste kerne og er kommet til live. Selv om vores leder er fysisk død, er hans ånd så meget desto mere levende. Lederen af det nationalsocialistiske Tyskland er blandt os, ikke i kropslig form, men gennem den nationalsocialistiske idé, som han alene

legemliggør.

Gennem sit skelsættende værk *Mein Kampf*, gennem sine taler og essays har Føreren givet os det ideologiske, politiske og strategiske grundlag, som vi skal handle ud fra til alle tider.

Politiske systemer vil blive etableret og væltet, politikere vil komme og gå, men Føreren og hans arbejde vil være grundlaget for det tyske folks og den ariske verdens eksistens i al fremtid!

Den 30. april var det 33 år siden, at Føreren og kansleren for Det Stortyske Rige dikterede sit sidste testamente i Rigskancelliet under beskyttelse af tyske og europæiske SS-tropper i en situation, der var blevet håbløs på grund af forræderi og fejhed i hans egne rækker, og døde sammen med sin kone. I dag, 32 år efter Førerens død, har vi hans politiske testamente. Denne sidste vilje og testamente fra vores Fører taler om den fremsynethed og tillid, der var karakteristisk for ham.

Tredive år efter at denne sidste erklæring om Førerens vilje blev skrevet, har den nationalsocialistiske bevægelse rejst sig igen i overensstemmelse med denne sidste vilje. Støttet af en ung generation er Adolf Hitlers bevægelse klar til at udføre sin førers vilje. I vores førers navn og på hans vegne vil vi smadre denne jødiske "FRG"-enhed i hjertet af Europa og eliminere dens tilhængere med rod og gren. Vi vil opbygge det fjerde hellige tyske rige med ære, herlighed, storhed og retfærdighed og dermed opfylde vores Førers vilje - den nationalsocialistiske bevægelses strålende genfødsel.

Vi sværger evig loyalitet til dig Adolf Hitler indtil efter døden. Vi sværger dig, Fører, ikke at hvile og ikke at hvile, før den sidste vilje er opfyldt. Med fanatisk beslutsomhed vil vi nationalsocialister udføre dine sidste instruktioner og bringe de ansvarlige for din død og millioner af ariske menneskers død for retten. Vi er parate til at dø snarere end at bryde denne ed.

På dette tidspunkt ser vi os selv i et solidarisk fællesskab med legioner af nationalsocialister fra alle nationer. De har alle erkendt det: Enten vil den internationale jødedom tilrane sig verdensherredømmet, og alle ariske folk vil gå til grunde, eller også vil de ariske folk skaffe sig af med deres jødiske regime. Vi, som har Adolf Hitler som vores leder, vil ikke lade os udslette frivilligt og uden kamp! Det tyske folk vil hellere gå til grunde, end det vil lade sig styre af en international afpresningsbande! En nation, som ikke er parat til at forsvare sin frihed konstant og vedvarende, eller som ikke er i stand til at kæmpe for den igen, har mistet sin eksistensberettigelse!

Føreren har aldrig efterladt nogen tvivl om, at konfrontationen med den internationale jødedom er et spørgsmål om eksistens, om liv. Fra ruinerne af vores kulturelle monumenter har Adolf Hitlers bevægelse rejst sig på ny for at fortsætte kampen for tysk frihed, europæisk enhed og det ariske nationsfællesskab. De næste par år vil bringe afgørelsen.

Vores modstandere såvel som vores venner og sympatisører bør gøre sig én ting klart: For os er der ikke noget, der hedder kapitulation. Ordet eksisterer ikke for os. For os er det sejr eller undergang, der er ikke noget alternativ. Hvis vi bliver besejret i denne kamp for nationernes frihed, vil vores modstanderes rækker blive meget tyndere.

Vi kender ingen overgivelse og ingen kapitulation, vi kender kun til opfyldelsen af vores pligt over for Føreren, folket og fædrelandet. Førerens liv og død forpligter os til fanatisk lydighed og forpligtelse over for den nationalsocialistiske idé.

"Hitlers arbejde og mission er en hellig arv til fremtidige generationer. Vi, der stadig er

i live, har pligt til at kæmpe videre." Feltmarskal Schörner.

fra: *NS KAMPFRUF* #25, marts-april 1978 (89)

Adolf Hitler:

Leder af selvopofrelse

af Michael Storm

Nationalsocialismen er, som enhver revolutionær bevægelse, drevet af selvopofrelse. Vores bevægelse er unik, fordi vores leder ikke kun var et eksempel på selvopofrelse under kampen om den politiske magt, men fordi han gjorde det gennem hele sit liv.

Da Hitler stadig var ung, efterlod han sin børnepension til sin lillesøster Paula og drog derefter ud på egen hånd for at overleve i en fjendtlig verden, hvor det daglige brød måtte vindes med møje og besvær. Dette tidlige eksempel på, at han prioriterede andres behov frem for sine egne, fortsatte hele hans liv.

Under Første Verdenskrig delte Hitler almindelige soldaters elendighed. Hans regiment forblødte ved fronten. Efterhånden som regimentets styrke svandt ind, blev der krævet mere af hver eneste mand. Ingen gjorde nogensinde mere end Hitler. Han meldte sig altid frivilligt til særlige opgaver, påtog sig de farligste missioner og undslap med nød og næppe døden dusinvis af gange. Det så ud til, at han bragte sejren til Tyskland alene ved hjælp af sin vilje. Da tiden var inde til, at han skulle have en velfortjent pause og ferie, nægtede han og overlod den til en gift mand, så han kunne tilbringe lidt tid hjemme hos sin familie.

Efter dolkestødet i ryggen og Tysklands ydmygende nederlag lovede Hitler at vie sit liv til Tysklands genopstandelse og ophævelsen af Versailles-traktaten. I løbet af de år, hvor han kæmpede, oplevede han endnu større modgang end i sin ungdom.

Hans tøj var så ringe, at et partimedlem måtte donere et jakkesæt til Føreren, så han kunne tage til et møde med industriledere. Ikke nok med at han levede så beskedent, så hver en krone kunne gå til kampen, han havde også måttet opgive sin store drøm (troede han i hvert fald dengang) om nogensinde at blive kunstner eller arkitekt.

Materielle ofre var ikke det eneste, partiet krævede af sin leder. Hitler klagede ofte over, at han ikke kunne nyde det hyggelige hjem og sin families velstand, fordi han ikke kunne gifte sig, da han var gift med hele Tyskland. Endnu værre var det, at han aldrig oplevede glæden ved at blive far, fordi det ville have været uretfærdigt over for hans børn, da opgaven med at følge i hans fodspor ville have været for stor en byrde for dem.

Da krigen kom til Tyskland, måtte Føreren opgive sin drøm om at genopbygge sine byer. Så tog han sin uniform på og nægtede at tage den af, før sejren var i hus. Han arbejdede døgnet rundt, og hans arbejdsbyrde voksede. Hans hovedkvarter, "Ulvehulen" i Rastenburg, lå i en sumpet skov, hvor der var for varmt om sommeren og for koldt om vinteren. Hans stab betragtede det som en glædesløs opgave at arbejde der og kunne næsten ikke vente på, at han blev forflyttet til Berlin eller Paris og efterlod Føreren - kæmpende for Tyskland uden underholdning, lys eller sejrens søde frugter.

I Führerbunkeren i foråret 1945 forsvandt Føreren et par minutter under militærmøderne for at beundre modellerne af de unikke nationalsocialistiske byer, som han drømte om at bygge efter krigen, men han vidste kun alt for godt, at de ikke ville blive bygget i hans

levetid.

Mens de sovjetiske granater haglede ned over byen, sagde han til general Leon DeGrelle fra Waffen SS, at hvis han havde haft en søn, ville han have ønsket, at han var som DeGrelle, men at det nu var op til ham og Hans-Ulrich Rudel at inspirere den fremtidige tyske ungdom med deres heltemod. Føreren sagde, at han ville bringe det ultimative offer for Tyskland og ikke flygte, men kæmpe mod fjenden til den bitre ende og derefter fratage demokraterne og bolsjevikkerne deres jødiske glæde, ikke kun for at stille ham for retten, men også for at lemlæste hans krop, og så kæmpede han videre, indtil "Untermenschen" kun var få meter væk, og så klatrede han op til Valhalla.

Adolf Hitler var en mand, der ofrede sig selv, ja hele sit liv, for sit folk. Store dyder er et væsentligt kendetegn ved nationalsocialismen, som f.eks. at en enkelt person ofrer sig for den store sag. Det er derfor, at én nationalsocialist tæller mere end hundrede demokrater eller republikanere. Det er det, der gør os så stærke og så frygtede.

Som ung SA-mand arbejdede jeg 48 timer om ugen på en fabrik, donerede hele min løn til partiet, holdt partiets hovedkvarter rent, ordnede skrivebordsarbejdet, indsamlede underskrifter til underskriftsindsamlinger, lavede mad, gav tv-interviews og havde det af og til sjovt i en gadekamp med jordens afskum. De fleste af de såkaldte "fair weather"-nationalsocialister var svære at finde, når det drejede sig om at arbejde eller donere penge. Så jeg var ikke overrasket over, at de ikke blev ekskluderet fra bevægelsen på grund af døds- eller bombetrusler, men fordi de ikke var engagerede nok i nationalsocialismen. De ville "have det sjovt" og gøre andre kammerater til ofre. Disse droner forlod partiet relativt hurtigt, og hver gang det skete, blev vi stærkere.

Sammenlignet med Førerens offer er mine penge, min sved og mit blod ret ubetydelige ofre. Men vores bevægelse er i dag fuld af kammerater, hvis ofre gør dem til helte: sande nationalsocialister som Reinhard Sonntag, der måtte lade livet for et par år siden, og Gottfried Küssel, der tilbragte to år i fængsel (og har otte år tilbage), samt mange, mange andre, som ikke kan nævnes her af sikkerhedsmæssige årsager, og uden hvem du ikke ville holde denne avis i hånden og læse denne artikel.

Vi nationalsocialister bedømmer kun en mand eller en kvinde på én ting, nemlig hvor meget de ofrer sig selv for vores sejr. Hvor kloge de er (eller tror de er), hvor rige de er, hvor meget de hævder at være gode krigere, eller hvor mange øl de kan drikke, intet af dette betyder noget ... kun hvor meget en person giver af sig selv!

Hver af os - også du og jeg - må stille os selv dette vigtige spørgsmål!

Heil Hitler!

Begyndelsen

Kampens tordnende raseri kværner gennem Flandern. Gennem Flandern stønner den store død. Den pansrede død er løs! Den sønderrevne jord skælver i forsvarsslaget i 1918. Ilden ruller over tragte og gruber. Engelske tropper fejler i angrebet på højderne ved Moche, tæt på Comines. Amerikanske stormbølger kollapser på de få klipper i feltets grå forsvarsvilje. Kampvognseskadroner kører sig selv ihjel på klipperne af tysk heltemod.

Gennem brølet fra maskingeværerne buldrer haubitserne, kanonerne styrter ned, minerne brøler, og ildkuglerne fra de nedstyrtende lufteskadriller rasler. Blod gøder jorden, som lugter af kruttdamp, og hvor de døde ikke længere finder dødens fred. Ud af ofrenes hekatomber samler skæbnen et monument over heltemod og en næsten fortvivlet menneskehedes grusomme kvaler.

En verden havde sammensværget sig i had. Ødelæggelse! Destruktion! brøler det fra de varme rør i deres kanoner...

Det var forsiden!

Spredt i tragte og skyttegravshuller ligger heltene fra Regiment List, ved M.-G.'s, med geværer, og presser sig ned i furerne i den oprørte jord; blødende, men stadig kæmpende, bandende, men ikke opgivende!

Aftenen den 19. oktober 1918 sænker sig over Flandern, et land, der er ømt som døden, men døden sover stadig ikke. Den blusser stadig op, gulrød og brølende, den rasende ild fra det materielle slag. Tropperne er udmattede, våde og indsmurt i mudder, trætte og sultne. Spredte mænd kravler ud af de tyske skyttegrave og snubler hastigt fra tragt til tragt bagud: Essenholer! Og fjenden fordobler sin ild.

Tre musketerer, signalgivere fra regimentets stab, jager døden. Et sted bagerst i terrænet ligger den forladte artillerigrav. Det er der, feltkøkkenerne skal være. Vi springer gennem en haglbyge af jernild.

De farvestrålende raketers viljestyrke spøger mellem fronterne. Til sidst støder de på patronhylstre og tomme granatkurve. Foran dem står blokken af en bunker. Køkkenredskaber klirrer. Feltkøkkenets beskyttelsesrum er nået. Tre musketerer ånder lettet op!

Men fjendens batterier raser igen. Slag efter slag flår lynene jordfontæner op. Træ- og jernstykker hvirvles op af mudderet og styrter ned på loftet i beskyttelsesrummet. Kvartal efter kvartal går. Det er umuligt at komme tilbage nu. Soldater sidder på hug og venter i bunkeren. Og til højre og venstre og foran og bag dem raser effekten af den grusomste ødelæggelsesteknologi i et bad af stål. Tre bayerske musketerer er spærret inde i et hul i jorden af kanonrørenes vilkårlighed, og deres liv afhænger ikke længere af deres modige gerninger og deres egen vilje, men kun af tilfældighedernes spil og nogle af skytternes pligtopfyldelse bagest i de tyske batterier, der nedkæmper den engelske fjende.

Sådanne timer på verdenskrigens fronter krævede hele mænd. Og selv om mange mænd blev overvældet af rædsel og fortvivlelse, sad der her i den halvt nedgravede grav nær Moche i Flandern natten til den 19. oktober 1918 en mand, som havde mestret denne fortvivlelse, den menige, budbringeren, den grublende mand, den gode kammerat. Han havde overvundet det i sig selv, som nogle gange fik andre til at skælve. Han havde nu været i felten i fire år, her i Flandern havde han engang fået sin ilddåb, og siden da var

han gået gennem modgang og død i sit heltemod. Bayernwald, Wytschaete, La Bassée, Fromelles, Somme, Bapaume, Soissons, La Fontaine, det var svære kampe, som han gennemlevede. Når alle fortvivlede, forblev han oprejst; når andre bandede, forblev han tavs. Når de brød udmattede sammen, gjorde han sin pligt, ja, mere end det: Han stod op for sine kammerater og mødte døden af stål i deres sted i kampens helvede. Regimentsstabens signalgivere kendte hans opfordringer - fremad - fremad, når ordrer skulle bringes frem med spærreild. Når han begyndte at springe og vige tilbage for den rasende ødelæggelse: "Kom så!" lød hans stemme fast. Han havde tilsyneladende ingen nerver, og når andre mistede modet, kiggede han på dem med sine store, klare øjne, og så faldt de til ro og kæmpede videre.

Når han tilbragte de sjældne hviletimer med dem bag fronten, talte han begejstret om en kærlighed, der hed Vaterland! Han talte om sejrens selvfølgelighed og om den skæbne, som Tyskland en dag ville få, fordi det havde en skæbne bag sig, som det ikke behøvede at have.

De forstod ham ikke, de rystede på hovedet, når han talte sådan. Men ikke desto mindre fornemmede de noget, der lignede en ny stor sandhed i hans ord. Det skræmte dem, gjorde dem hjælpeløse og fik dem til at grine.

"En dag - meget senere - vil du forstå mig!" plejede han at sige. Alarmen, ordren om en ny indsættelse, satte ofte en stopper for sådanne samtaler, og så stod korporalen, signalmanden, tilbage i geledet.

Nu sad de tre her i det smuldrende beskyttelsesrum. Time efter time gik, og der var ingen ende på strabadserne.

Så, pludselig, længe ventet, blinker ildskæret fra en døende granat ind i bunkeren. Detonationen skubber folk til jorden, hvirvler jorden op, lammer i chok. En fuldtræffer har dræbt ved indgangen til beskyttelsesrummet. Alt er sket på et øjeblik.

Og så, som den mest djævelske grusomhed i vores civiliserede tidsalders krigsførelse, driver det væk i usynlige skyer: gas!

Mens endnu et angreb raser i skyttegravene forude, kæmper mænd her i understanden med den ætsende død, der æder sig ind i deres lunger og øjne. Angrebet trommer foran. Natten går i en uendelighed i skyttegraven...

Ved daggry snubler en menig ind på slagmarken i dette slag. Et par dage senere ruller et hospitalstog hjemad. I vognen, ved siden af sønderskudte, trætte krigere, ligger en blind soldat, gårsdagens signalist, den... rugende.

Han, som i slagets uendelighed ikke kunne se længere med sine raske øjne end til sin del af skyttegraven og den elendige lille tragtmærk, hvor døden forgæves havde forsøgt at fravriste ham liv og ordrer til de kæmpende tropper, bliver nu - en blind mand - seende. Det er nat omkring ham, men i hans hjerte skinner den hellige tilblivelses flamme, og han - den blinde mand - ser nu med ultimativ klarhed i lyset af denne flamme den uendelige udstrækning af en verdensbegivenhed, der begyndte med blod og vil ende med blod. Han ser sit folks skæbnesvangre længsel, han ser en hel verdens smerte og elendighed. Ja - han ser vejen til forløsning!

Og mens rødt savl sprøjter på imperiets våbenskjold, mens mytteri river fejhedens strimler, modnes en vilje i denne mand: denne krigs blod skal ikke have flydt forgæves. Æreskransen fra en *bedre* sejr skal Tyskland en dag hæfte på sit nye folks nye flag!

Det var en blind soldats tavse ed, og sådan begyndte den nationalsocialistiske bevægelses historie den 9. november 1918 på militærhospitalet i Pasewalk.

En mand rejste herfra og blev trommeslager, og overalt, hvor han dannede nye tyskere af mennesker, løftede de deres arme som tegn på deres nye tro, ligesom de gamle løftede deres spyd, når de hilste på hertugen, lederen.

- Kurt Jeserich

Ifølge oplysninger fra Ignatz Westenkirchner, Førerens krigskammerat, som var vendt tilbage fra Amerika.

Fra: *Der Schulungsbrief*, marts 1934.

Adolf Hitler i verdenskrigen

Rapport fra førerens frontkammerater 1914-1918

Den 10. oktober 1914 rykkede jeg i felten med regimentet "List", som Hitler også tilhørte, til Vestfronten. Flandern blev vores første kampsektor. Men det var først i 1916, midt i de voldsomme materialekampe, at jeg mødte Adolf Hitler personligt. På det tidspunkt var vi begge kommet uskadte gennem krigen. En aften lå vi sammen i en forladt kanonstilling, da fjenden skød rasende og vildt. Så fik vi gas. Artilleriild hamrede løs på vores stilling hele natten. Vi troede, at alt var gået godt, da det gik op for os tidligt om morgenen: Hitler havde mistet synet. Han sagde selv, at han ikke længere kunne se noget og holdt hænderne for sine smertende øjne. Så blev han kørt tilbage til militærhospitalet.

Jeg husker tydeligt en oplevelse, som vidner om Hitlers personlige mod under krigen. Det var i nærheden af Epagny. Under en fremrykning måtte Adolf Hitler passere en skovbevokset skråning, hvor franskmænd, som var blevet sprængt væk af tropperne, var blevet fanget. Deres hjelme stak lige ud over kanten af hullerne i jorden. Adolf Hitler genkendte dem gennem sit glas, trak sin pistol, signalerede bagud med hånden, som om hans kammerater kom bag ham, drev de forvirrede franskmænd - tolv styk - ud af deres stilling og bragte dem til kommandoen.

Adolf Hitler talte ofte om Tysklands politiske fremtid i sine ensomme timer. Frem for alt var han deprimeret over den statslige fragmentering af Riget, det velkendte flerstatsystem. Han sammenlignede engang de mange små tyske stater med stykker papir, som han havde hængt op i en snor. Enhver brise, forklarede han, kunne feje dem væk. Men hvis de enkelte ark blev bundet sammen i et bundt, kunne en stærk brise ikke blæse dem væk. Selv de simpleste af os forstod, hvad han prøvede at sige.

Ignaz Westenkirchner

I den materielle kamp

Den vestlige hær vil modtage troppeforstærkninger, da betydelige enheder er blevet frigivet i øst. Kun de, der har stået her i årevis i de materielle kampes trommeild, de, der indkapslet i indtørret mudder og blod mærker gassens svien i lungerne, og som dag efter dag - sårene fra granatsplinterne er knap nok arrederede - løber med døden i hælene og grådigt drikker en mundfuld kaffevand eller tager en tør brødskorpe for at få den bedste kage.

Reserveinfanteriregiment 16, kaldet "List", i 6. bayerske reservedivision, kæmper ved Soissons, selv om det er underbemandet, svækket af blod og ammunition, har været uden frisk linned i syv uger, har udmattet sig selv i enorme marcher og, gennemblødt af regn,

gerne vil være i fred. De var faktisk udmattede, men de var faktisk en reserve bag højre fløj af 7. og 1. armé.

Og i virkeligheden var de om aftenen den 26. maj i forreste linje på grund af deres tilgang til et højresving og skulle nu rulle fjenden op. Fra Ailette kigger de mod Aisne. Deres kommandant hedder Anton van Tubeuf og er major. Han er den niende chef for dette regiment, og han fører nu "Lister" i fem dage og tager de andre enheder i divisionen med sig over den berømte og berygtede Chemin des Dames.

Hele regimentet nyser, så længe det løber og kæmper, for gassen, som artilleriet har skudt med, ligger tungt over jorden. Der er stejle bjerge, forrevne højder og heksenes dansepladser, der er dækket af splinter og ild, med afrevne trærødder og grene, der er spiddet ned i den askeforbrændte jord. Man skal gå hen over minekastere, maskingeværer og ammunition for at bringe dem i stilling. Og her er hele luften konstant brølende og hvæsende og hvirvlende af rødglødende jern i alle størrelser og stykker. Der nævnes ikke noget om telefonlinjer fra regimentsstaben til bataljonerne og mellem dem. Når det gælder kommandotransmission, er det signalmanden, der regerer. Med næsten drømmeagtig sikkerhed løber og springer han ud af tragten og styrter forpustet hen over huller, bjælker og lig, mellem nedslagene af tårnhøje stålfontæner, ild, jord og røgskyer, i den infernalske summen fra stålgranaternes hvepsesvarme. Hvis det ikke lykkes ham at få sit budskab eller sin ordre igennem dødens brændende forvirring til den rette mand, så går hele ledelsen i hundene, og jernviljen hos denne fremadstormende kile af vaklende krigere smuldrer til ineffektivitet. Sammen med lederne bærer han nu skæbnen og udfaldet af denne kamp i sit hoved, i sin lomme, i sin behændighed og i sit mod.

I fem dage raser den vilde krig i alle dens afskygninger, og - som så ofte, og hvor ofte dengang - løber, springer, rapporterer, modtager, løber regimentets mest utrættelige, modigste, frygtløse reporter fra stab til top, fra bataljon til kommandør.

Og efter fem dage havde regimentet rullet den 23 kilometer brede fjendtlige front op fra flanken, trængt ufortrødent igennem og, så vidt man kan tælle, erobret 400 fanger, 16 kanoner, 100 maskingeværer, 4 motorkøretøjer, 15 ammunitionsvogne og en ingeniørlejr.

"Bortset fra de enkelte ledes præstationer må hovedæren for den fantastiske udførelse af angrebet gå til regimentets ordonnanser", sagde chefen for R.I.R. 16, kendt som "List", Anton zu Tubeuf.

Den 1. juni 1918 bliver regimentet hædret ved, at dets chef bliver tildelt Max Josefs militærorden. Og den 4. august hæfter den nye Max-Josef-Ritter von Tubeuf jernkorset af 1. klasse på menig Adolf Hitlers bryst, den højeste og mest sjældent tildelte udmærkelse til en mand i skyttegravene.

W. L. Diehl

Fuldtræffer i kommandoposten

Omkring middagstid giver signalfolkene den nye ordre til angreb. Adolf Hitler er der igen, ufortrødent og utrættelig i udførelsen af sin farefulde pligt. Han melder sig ofte frivilligt til at gå de sværeste ture for en eller anden af sine kammerater, helt ind i frontlinjen, der piskes igennem af kugleregner.

Kl. 1.30 iværksættes det andet angreb med artilleristøtte. Tabene for dem, der rykker frem i åbent terræn, er igen forfærdelige. Det lykkes kun nogle få at bryde ind i de første fjendtlige skyttegrave med bajonetterne i næverne og tage fanger, og længere er den ikke. Den anden bataljon forsøger forgæves at komme deres fremrykkede kammerater til

hjælp. Lederen, løjtnant af reserven Schubert, falder under det første angreb.

Nu går regimentschefen, oberstløjtnant Engelhardt, personligt ud til den nordlige skovkant. Han bruger sin kikkert til at orientere sig om situationen og spejder efter det mest gunstige sted at bryde ind hos fjenden. Men årvågne øjne har allerede spottet ham. Rablende maskingeværild rammer ham, flænses buskene til højre og venstre, smadrer ind i stammerne, rikochetter hvirvler gennem luften. Adolf Hitler og menig Bachmann springer frem og dækker ham med deres kroppe. Kommandanten, der er hæmmet i sin udkigspost, spørger forbavset Hitler: "Hvorfor det?" - "Vi vil ikke miste vores regimentschef for anden gang", lyder det beskedne svar. Kommandanten takker ham med et tavst håndtryk, som om det var en selvfølge.

17. november: Fjendens artilleriaktivitet. For en halv time siden gav brigadeføhreren, Excellence Grossmann, personligt ordre til at afløse List-regimentet, som var forblødt. "Sørg for at komme tilbage," sagde han til oberstløjtnanten til sidst. Nogle af kompagnicheferne var allerede ankommet til regimentets hovedkvarter for at modtage denne ordre. På grund af pladsmangel må Adolf Hitler og hans kammerater forlade beskyttelsesrummet i kort tid. Så - det er kort efter klokken 2 - hvæser det igen. Et voldsomt brag - en fuldræffer midt i regimentets kommandostation.

Adolf Hitler er en af de første, der skynder sig ind for at hjælpe. Synet, der møder ham, er forfærdeligt.

Telefonsergent Kreitmaier, viceofficer Wimmenauer og en befalingsmand ligger døde under murbrokkerne. Alvorligt såret er konstabel Ostberg, regimentets kommandosekretær, viceofficererne Oberer og Martin. Hans øjne søger stadig efter den idoliserede kommandør. Er han også død? Så ser han oberstløjtnanten falde bagover med et støn og hører ham mumle: "Jeg ville bare tjene mit land!"

Adolf Hitler er ved hans side i et spring. Det samme er kammerat Bachmann. Kommandørens venstre hånd hænger lemlæstet ned, hans højre ben er rødt af blod - en granatsplint har gennemboret hovedpulsåren, blodtabet er stort, kun hurtig hjælp kan redde dagen Hitler tænker sig ikke om, henter hurtigt en moskugle, lægger den om benet over det dybe sår og omvikler det med telefontråd for at stoppe den kraftige blødning. Det virker, nødforbindelsen er dygtig og opfylder sit formål.

En kammerat fra regimentet

Signalgiveren

I løbet af natten måtte jeg besøge III Bataljon, som lå i den sydlige del af Roeux, to gange med rapporter. Jeg var ledsaget af Hitler, rapporteringsofficeren. Vi var i stand til at bruge Biache-jernbaneskæringen som velkommen dækning på en kort strækning. Snart måtte vi dog forlade den og bevæge os ud i åbent terræn. Stien førte os forbi to fremskudte kanoner. Så snart vi var tæt på dem, modtog fjenden os med en morderisk ild. Vi indså straks, at vi var blevet sigtet. Dette spild af ammunition var naturligvis ikke rettet mod os alene, men først og fremmest mod kanonerne, som englænderen må have mistænkt for at være særligt aktive i det øjeblik. Hvis jeg havde været alene, ville jeg uden tøven have søgt fuld dækning. Det kunne ingen have bebrejdet mig. Den rapport, der skulle udarbejdes, indeholdt ingen henvisning til de indsatte bataljoners kampe. Hvis

den var kommet en eller flere timer senere, ville det ikke have gjort den mindste skade. Min ledsager var af en anden mening. Han forsøgte at komme hurtigt ud af heksekedlen uden den mindste forsinkelse og udnyttede selvfølgelig enhver mulighed for at komme i dækning.

Det var ofte tilfældet med journalister, at de skulle bevæge sig i det fri under den stærkeste fjendtlige ild, mens en sådan bevægelse var ny for mig på trods af mine år i skyttegravene. Jeg kunne selvfølgelig ikke være for genert og var nødt til at følge med. Og det var godt. Vi kom begge ud af farezonen med skindet på næsen.

Da vi kom tilbage, var vi knap nok kommet tæt på kanonerne igen, før fjendens trylleformular begyndte på ny. Selvfølgelig var der heller ikke noget, der stoppede i maj, og vi nåede den beskyttende jernbaneskæring uden skader, selv om vi dryppede af sved.

I de to efterfølgende operative perioder af slaget ved Arras fik jeg tildelt signalmanden Adolf Hitler flere gange som eskorte, og hver gang slap vi uskadt.

I disse dage havde jeg en vag fornemmelse af, at den journalist var særlig heldig, og det var mere naturligt, at jeg også troede, at jeg var i mindre fare i hans selskab.

Rapport fra en kammerat i frontlinjen

Den ukendte soldat

Under kommandørens tale - han talte om situationen og udbygningen af stillingen - gik forhængen op, og Hitler kom ind, viste sin respekt, så godt han kunne i betragtning af hulens lave højde, og afleverede en skriftlig rapport. Kommandanten skimmede den igennem uden at afbryde sin tale og signalerede til signalmanden, at han kunne gå. Men da tæppet havde trukket sig sammen bag ham, afbrød majoren sin tale og sagde straks efter, mens han hævede stemmen og pegede på indgangen: "Hvis jeg sender denne ordonnans, ved jeg, at missionen vil blive udført lige så godt som af den bedste officer i mit regiment."

Vi var forståeligt nok forbavsede over denne ros. Hvis major von Tubeuf længe havde været kendt af os som den leder, der kun meget sjældent gav beskeden ros, skulle denne ros værdsættes på en helt særlig måde, for den var til en soldat, som kommandanten næppe kunne have kendt navnet på.

Løjtnant Adolf 'Meyer'

fra: SS *Leitheft*, nummer 12, 1943

En tilståelse

Vi tror på Adolf Hitler,
den udødelige leder af vores folk,
unikke evne til at se fremad,
største personlighed nogensinde,
Lever i vores hjerter i dag og for altid.

Vi tror på hans hellige sag,
Kaldet *New Order*,
opfyldelsen af den ariske skæbne
i overensstemmelse med livets evige love,
håbet og fremtiden for vores art på jorden.

Vi tror på hans bevægelse,
hans loyale, udelte følge,
som bærer hans navn
som et instrument for hans vilje,
indviet af helte og martyrer
- *den evige vej til frelse.*

HEIL HITLER!

Tænk over det!

af Adolf Hitler (1923)

Når din mor bliver gammel
Og du er blevet ældre,
Hvis du hvad der plejede at være nemt og ubesværet,
er nu blevet en byrde,
Når hendes kære, trofaste øjne
Jeg ser ikke længere ind i livet, som jeg gjorde engang,
Når deres trætte fødder
Har ikke længere lyst til at bære dem, når jeg går.
Ræk så din arm ud for at støtte hende
Ledsag dem med glædelig fornøjelse.
Timen kommer, hvor du græder over hende
skal ledsage dig til den sidste korridor!

Og hvis hun spørger dig, så svar hende,
Og spørg hende igen, du taler også!
Og spørg hende igen, svar hende,
Ikke impulsivt, men stille og roligt!
Og hun kan ikke helt forstå dig
Forklar hende det hele med glæde;
Timen kommer, den bitre time,
Da hendes mund ikke beder dig om mere!

NS Kampfruf #89, maj-juni 1991 (102)

Kammeraten

af Adolf Hitler (14. august 1916)

Når en af os bliver træt,
Den anden holder øje med ham.
Hvis en af os vil tvivle,
Den anden griner pludselig.

Hvis en af os skulle falde,
Den anden står for to;
Fordi enhver fighter har en gud
Kammeraterne på

Det var i krattet af Artoiswaldes

af Adolf Hitler

**Flandern - i Artois, foråret 1916
Baseret på en sand historie**

Det var i krattet i Artois-skoven...
dybt inde i skoven, på bloddryppende jord,
lå en vidunderlig tysk kriger udstrakt
Og hans skrig lød i natten.
For ingenting... Intet ekko fik ham til at vågne op...
Skulle han forbløde frit som i en leg?
Som dør såret i ensomhed?

Og så pludselig...
Tunge fodtrin nærmer sig fra højre.
Han hører dem trampe ned i skovbunden...
Og et nyt håb spirer i hans sjæl.
Og nu fra venstre...
Og nu fra begge sider ...

To mænd nærmer sig hans smerteseng
Det er en tysker og en franskmand.
Og begge ser på hinanden med et hidsigt blik
Og holder truende deres geværer klar.
Den tyske kriger spørger:
"Hvad laver du her?"
"Jeg blev ramt af den fattigste mands råb om hjælp."
"Det er din fjende!"
"Det er en person, der lider!"

Og begge sænker deres geværer ordløst.
Så flettede de deres hænder sammen
Og løftede forsigtigt med spændte muskler
Den sårede kriger, som om han lå på en bære.
Og de bar den gennem skoven sammen,
Indtil de kom til den tyske postkæde.
"Nu er det gjort. Her er hans loyale hat."

Og franskmanden drejer ind i skoven.
Men tyskeren tager fat i hans hånd,
Ser ind i hans bekymrede øjne
Og siger til ham med ildevarslende alvor:

"Jeg ved ikke, hvad skæbnen har i vente for os,
Der hersker uudgrundeligt i stjernerne.
Måske falder jeg, et offer for din kugle.
Måske vil min strække dig ned i sandet -
Fordi kampene er vilkårlige,
Men lad det være som det er, og hvad der end måtte komme:
Vi lever kun i de indviede timer,
Siden mennesket fandt sig selv i mennesket...
Og nu farvel! Og må Gud lede dig!"

Stille heltemod

af Adolf Hitler

Pasewalk, 2. november 1918

I lys såning hviler stille og roligt
Dødeligt sårede krigere, der kommer ud af varme kampe
De blodige mærker af ødelæggelse bragt;
Men reddet fra jernhagl.

Og tavse og alvorlige, lænket til deres pligt,
Omsorgsfulde, bløde kvindehænder
De taknemmelige krigere, som i sidste ende
Vi satser allerede på livet med døden.

I deres trofaste omsorg som sunde
Alle hjerterne og alle de dybe sår,
Når de ofte trætte øjne ser venlige ud.

Ja, det er sådan, vores ægte tyske kvinder er.
De ser deres kære skilles for evigt
Og dedikerer behændigt deres liv til andre menneskers lidelser.

Skovens æreskirkegård i Pasewalk

af Adolf Hitler
Pasewalk, 11. november 1918

Du fortjener det for vores skyld,
At vi begraver dig der,
Hvor tyske ege skygger for din grav.
Hun, symbolet på frihed, styrke og liv
At være det smukkeste smykke
Givet omkring din grav.
I den tyske skov, hvor den tyske ånd lever,
Den stille lund, hvor du hviler i fred,
Tusinder vil ære ham om tusind år,
Lad os gå ind i skovens dybe dyb,
Lad os komme hen, hvor jeres grave er,
Så hæmmer vi trinnet,
Fordi du taler til os alle,
Så du lever videre for evigt, selv om din krop for længst er gået i forrådnelse.

På radiovagt

af Adolf Hitler
Flandern, 29. juli 1917

Natten er sort, vinden blæser blødt og blidt
Gennem grenene hersker der dyb ro overalt!
På afstand hviner maskinerne i takt med rytmen.

Kammeraterne sover ved siden af i teltet
Og drømmer om deres kære derhjemme,
Bare mig alene, der sidder vagt ved apparatet
Og lyt ud i kamprummet.

Så jeg sidder hele natten og venter
Og føle en dyb lykkefølelse næste dag,
Når spejderne rapporterer til mig på rapporteringskanalen,
Han var vendt uskadt tilbage fra fjendtlig handling.

"Blå hvid og sort og hvid rød"

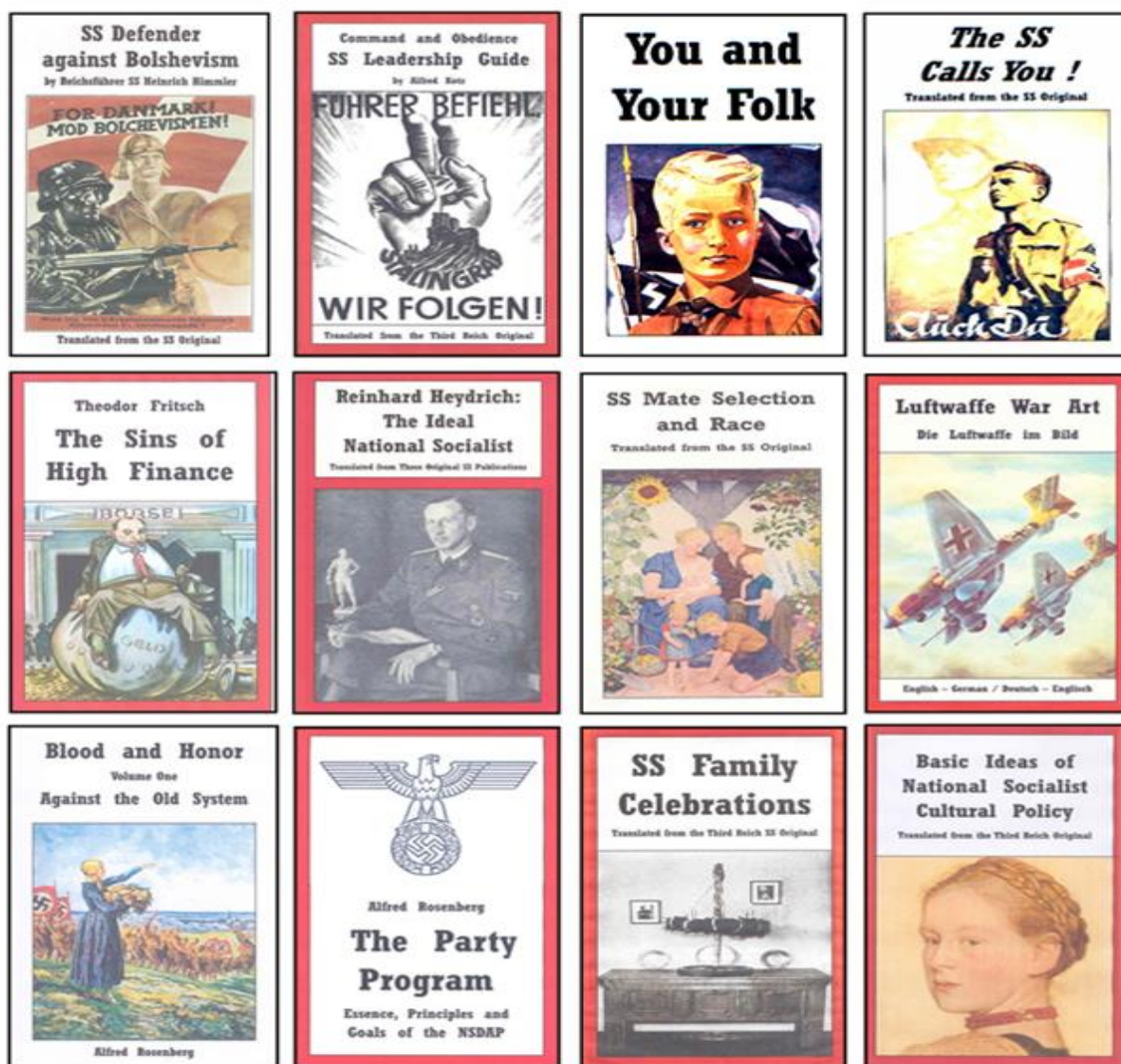
af Adolf Hitler
[Vestfronten], 4. august 1917

Omringet af den fjendtlige hær,
Utallige som havets sand,
Franskmanden, Ruß' og Britt,
De små gøre med.

Og vi - i varm kamp
Vi holder øje med flaget
Trofast indtil døden
Blå-hvid og sort-hvid-rød

Millioner er i oprør,
Og lad være med at vælte tårnet,
De har slæbt hjælpere hertil,
Fra Det Røde Hav til Det Gule Hav.

Men vidunderligt trodsig og stærk,
Vagten på vores marv,
Trofast indtil døden
Blå-hvid og sort-hvid-rød.

**Hundreds of books
Translated from the
Third Reich originals!**

**RJG Enterprises Inc.
PO Box 6424
Lincoln NE 68506 USA
www.third-reich-books.com**